

РЕШЕНИЕ

№ 4566

гр. София, 08.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **8777** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост /ЗОС/. Със Заповед №РД-4805-15/08.08.2012 г., издадена от кмета на район „М.“-Столична община е прекратен сключения договор за наем от 22.03.2007 г. със семейството не Л. Г. Г., за жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] състоящо се от дневна, кухня и обслужващи помещения. Заповедта е оспорена от Л. Г. Г., с искане да бъде отменена като незаконосъобразна. Ответникът не депозира писмен отговор по жалбата в срока по чл.163, ал.2, вр.чл.152, ал.1 от АПК.

В о.с.з. пред Административен съд-София град, жалбоподателят Г. се явява лично и поддържа жалбата. Излага, че не оспорва задълженията си, но има сериозни здравословни проблеми, а и няма близки на чиято финансова помощ да разчита. Ответникът-кметът на район „М.“-СО се представлява от юриконсулт Т., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Признава, че в изпълнение на предоставената от съда възможност са били водени преговори с кмета за доброволно уреждане на спора и, че е било постигнато съгласие, ако до края месец май 2013 г. бъдат заплатени дължимите наеми и се сключат споразумения за разсрочено плащане за дължимите консумативи, кметът да преразгледа случая. Заявява обаче, че въпреки това, дължимите наеми не били заплатени изцяло до края на месец май 2013 г. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище за законосъобразността на

оспорения административен акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

От приложените в административната преписка писмени доказателства и тези представени от жалбоподателя в хода на съдебното производство се установява, че със Заповед №12/05.032003 г. на кмета на района, е била настанена в процесното жилище, заедно с нейната дъщеря Б., с ЕГН [ЕГН]. Въз основа на заповедта са сключени договори за наем, последният от които на 22.03.2007 г. Страните не спорят за това, че от 2003 г. семейството живее в това жилище и не разполага с друго. На 24.11.2011 г., чрез компютърна томография /л.10 от досието на делото/ е установено, че в дясната половина на малкия таз на жалбоподателя Л. Г. се намира „овална инкапсулирана формация с хетероденсно съдържимо, калциево включване латерално с правоъгълна форма, като находката е, както тератом. /Тератомите са тумори, които възникват при смущение в ембрионалното развитие. В повечето случаи те са съставени от клетъчни елементи или структури, произлизащи от няколко герминативни слоя, поради което се определят още като смесени тумори-medpedia.framar.bg Енциклопедия/.

Страните не спорят за това, че към момента на издаването на оспорената заповед-08.08.2012 г., жалбоподателката е дължала: наем от м.09.2011 г. в размер на 625, 82 лева; такса за смет от м.09.2010 г. в размер на 145,89 лева; към „топлофикация” ЕАД-2194,93 лева /за периода от м.11.2009 г. до м.05.2012 г./ и към [фирма]-283,23 лева.

От представената от жалбоподателя Г. приходна квитанция от 14.02.2013 г. е видно, че същата е започнала да погасява дължимия от нея наем, като е заплатила 4-ри от дължимите месечни вноски.

Заповед №РД-4805-15/08.08.2012 г. е връчена на Л. Г. по реда на чл. 61, ал. 3 АПК-чрез залепването ѝ на входната врата на жилището на 10.08.2012 г. Оспорването до съда е направено на 24.08.2013 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице с правен интерес от оспорването /чл.147 от АПК/ и при спазване на преклузивния 14-дневен срок за това.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предпоставките, обуславящи материалната законосъобразност на заповедта за прекратяване на правоотношение за наем на общинско жилище са: 1. имотът да е общинска собственост, като между страните не се спори, че имотът е актуван с А. №229 от 10.09.1997 г. и 2. основанието, на което органът се позовава, да е сред алтернативно изброените в чл. 46, ал. 1 от ЗОС, съответно-чл.33, ал.1 от НРУУРОЖТСО за прекратяване на правоотношението, и същото да е осъществено-да е съответно на доказателствата по случая. Наличието на тези две предпоставки поражда правомощието на органа по чл. 46, ал. 2 от ЗОС да прекрати

наемното правоотношение, като издаде конститутивен индивидуален административен акт.

В конкретния случай, посоченото от административния орган правно основание е чл.33, ал.1 т.1 от НРУУРОЖТСО, а фактическите съображения, които според органа ги осъществяват са констатациите по доклад №2/06.08.2012 г. на служител на районната администрация.

Съгласно посочената като правно основание разпоредба:

„чл. 33, ал.1 от НРУУРОЖТСО Наемните правоотношения се прекратяват поради:
т.1 неплащане на наемната цена или на консумативните разноски за повече от 6 месеца”

Безспорните между страните факти по случая осъществяват състава на посоченото от органа правно основание- чл.33, ал.1, т.1 от НРУУРОЖТСО-неплащане на консумативни разноски за повече от 6 месеца. В този смисъл заповедта е издадена на валидно правно основание.

Въпреки това съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на закона, по следните съображения:

Действително при издаването на заповед по чл.46, ал.2 от ЗОС, административният орган действа при условията на обвързана компетентност и не разполага с възможността да прецени дали да прекрати правоотношението, в който смисъл е и трайната съдебна практика. Това обаче е нарушение на чл.8 от Конвенцията за защита на човека и основните свободи, тъй като „заповедта се основава на законодателство, което не изисква преглед за пропорционалност” /т.144 от Решение от 24.04.2012 г. на ЕСПЧ по делото Й. и други срещу България, по жалба 25446/2006 г./

Съгласно чл.8 от Конвенцията:

„ 1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция.

2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.”

По делото е безспорно, че жалбоподателят и нейното дете са настанени в процесното жилище през 2003 г. и, че оттогава семейството живее там и няма друго жилище. Няма съмнение, че ако заповедта бъде потвърдена от съда и изпълнена, жалбоподателят и нейното дете ще изгубят жилището си, като намесата на държавните власти ще се отрази не само „тяхното жилище”, но и на техния личен и семеен живот.

Намесата се счита за „необходима в едно демократично общество” за законна цел, ако отговаря на „належаща обществена нужда” и по специално, ако е пропорционална на преследвана законна цел” / т.117 Решение от 24.04.2012 г. на ЕСПЧ и решенията към които препраща/.

Този принцип АССГ намира за нарушен в конкретния случай, предвид установените по делото факти. Жалбоподателят е млада жена и майка. Страда от опасно заболяване, поради което за съда е очевидно, че преди възстановяването ѝ по критериите на медицинските стандарти ѝ, или поне преди предоставянето на разумен срок от време, същата не би могла да погаси дължимите наеми и консумативи. Съществено е, че по делото се установи, че жалбоподателят субективно желае и обективно полага

усилия за заплащането им, въпреки тежкото положение, в което се намира. Налице е и риска жалбоподателят и нейното дете да останат бездомни, още повече предвид забраната по чл.5, ал.1, т.8 от НРУУРОЖТСО в продължение на 2 години да се кандидатства за настаняване в общинско жилище при изпълнена заповед по чл.65 от ЗОС, като процесната заповед е основанието за нейното издаване.

Държавата може да прибегне до инструменти за ограничаване на основни човешки права, ако защитата или осъществяването на други основни човешки права или свободи или защитата на други конституционни ценности не може да бъде постигната по друг начин. За да бъде ограничено някое основно човешко право не е достатъчно обаче това да се налага от защитата на други права, свободи и ценности. Необходимо е и ограничението да отговаря на принципа за пропорционалност-между важността на преследваната цел и нарушеното основно право трябва да има баланс. Този баланс между основни човешки права на жалбоподателя и нейното семейство по чл.8 от Конвенцията, и правото на собственост на общината, АССГ намери за нарушен в случая, поради което оспорената заповед следва да се отмени.

Независимо от изхода на спора, предмет на делото, разноси на жалбоподателя /чл.143, ал.1 от АПК/ не могат да бъдат присъдени, поради липса на искане спрямо съда за това /чл.126 от АПК/.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 от АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Л. Г. Г., Заповед №РД-4805-15/08.08.2012 г., издадена от кмета на район „М.“-Столична община.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: